

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., IČO 60192852**
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Ludškem Chvostou
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **K [redacted] H [redacted] narozený [redacted]**
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Muroněm
sídlem Vídeňská 546/55, 639 00 Brno

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 27. října 2017 ev. č. FA [redacted] ve znění rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 13. prosince 2017 ev. č. FA [redacted] se v plném rozsahu nahrazuje tak, že návrh navrhovatele K [redacted] H [redacted] narozeného [redacted] trvale bytem [redacted] ze dne 21. 2. 2016 se zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 22 570 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 2. 2018 domáhala po soudu, aby nahradil rozhodnutí Finančního arbitra s odůvodněním, že dne 24. 2. 2016 žalovaný podal

proti žalobkyni u Finančního arbitra návrh, jímž se domáhal určení, že smlouva mezi žalobkyní a žalovaným o stavebním spoření č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] trvá i přes skutečnost, že cílová částka sjednaná ve smlouvě již byla dosažena a žalobkyně nadále nesouhlasí s jejím navyšováním. Arbitr rozhodl nálezem ze dne 27. 10. 2017, ev. č. [REDAKCE] tak, že výrokem I. uložil instituci povinnost obnovit vedení účtu stavebního spoření a tento uvést do stavu, ve kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila žalobkyně právní vztah založený smlouvou. Proti nálezu podala žalobkyně námitky, o nichž arbitr rozhodl dne 13. 12. 2017, kterým nález potvrdil. Nález i rozhodnutí o námitkách jsou výsledkem nesprávného posouzení ze strany arbitra s tím, že zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, doživotní stavební spoření. Právě takový absurdní důsledek by totiž nastával, byly-li by aprobovány názory o nefunkčnosti institutu zániku smlouvy o stavebním spoření dosažením jejího účelu v podobě cílové částky anebo o nemožnosti žalobkyně dalšímu navyšování cílové částky se svým nesouhlasem zabránit. Co se týká jednotlivé argumentace, žalobkyně uvádí argument ad absurdum, kdy je nepochybně absurdní výklad ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, který by jedné smluvní straně - žalovanému - dával právo do nekonečna, resp. doživotně oddalovat účelu jeho stavebního spoření v podobě naspoření sjednané cílové částky a v mezidobí naspořit neomezeně vysokou částku. K takovému následku by totiž nevyhnutelně vedla interpretace, že možnost navyšování cílové částky dle čl. 9 odst. 7 VOP není podmíněn ani omezen žalobkyniným souhlasem. Validnost argumentu ad absurdum podtrhuje i sám arbitr, a to hned dvojím způsobem: (i) Svou reakcí na námitku nepřipustnosti časové a objemové neomezenosti spoření vyplývajících z jeho závěrů, která je natolik nesmyslná, že snad ani nemůže být míněna vážně. Arbitr totiž žalobkyni poučil, že jí namítané následky nehrozí, neboť žádný z účastníků stavebního spoření nežije věčně, a i kdyby, tak nemá neomezené množství finančních prostředků. Absurdní je i další arbitrovův vývod, a sice, že smlouva o stavebním spoření by dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP měla zanikat nikoli před spořením, nýbrž pouze na halěr přesným dospořením. Arbitr dokonce navrhuje, aby strany na tomto dospoření spolupracovaly. Nevysvětluje však již, jak by si takovou spolupráci představoval. Ještě podivnější je podkladová arbitrova právní úvaha, že by k zániku smlouvy dosažením účelu mělo docházet právě a jen v případě přesného naspoření cílové částky, a nikoli v případech, že předmětnou transakcí dojde rovnou k jejímu přespoření, byť o jediný halěr. Kromě absurdnosti a v obecně právním slova smyslu se jedná o nepřipustný výklad i z hlediska bankovní regulatoriky. Stavební spořitelna je totiž bankou a podléhá bankovní regulaci. Stejně jako žádná banka se nesmí zavázat k poskytnutí úvěru ani k přijetí vkladu v neomezené výši, tak ani žádná stavební spořitelna nesmí jakémukoli klientovi dát bianco souhlas s přijetím jeho vkladu v jakékoli výši. Tím spíše ne, že se jedná o smluvní vztah vzniklý za zcela jiných tržních okolností a že parametry úročení prostředků na účet stavebního spoření jsou pro klienta několikanásobně výhodnější. Nemožnost vkládat osud smlouvy o stavebním spoření výhradně do rukou jedné strany žalovaného a přiznat mu právo pokračovat ve spoření neurčitě dlouho opakovaným navyšováním cílové částky bez ohledu na případný nesouhlas stavební spořitelny, vyplývá i ze skutečnosti, že smlouva o stavebním spoření je smlouvou na dobu určitou. K tomu žalobkyně odkazuje na následující soudní rozhodovací praxi, která pro tento závěr vyplývá z ustanovení smlouvy včetně čl. 1 odst. 1 a 2 VOP, kdy smlouva je uzavřena na určitou cílovou částku. Skutečnost, že se jedná o smlouvu na dobu určitou, je dána vymezením jejího účelu, kdy primárním účelem stavebního spoření je zamýšleným zákonodárcem naspoření finančních prostředků na krytí potřeby bydlení. Ve skutečnosti ovšem stavební spoření je jeho účastníky často využíváno i k neúčelovému spoření, což je v pořádku, nejedná-li se z jejich strany o zneužití. Toto bylo reflektováno i důvodovou zprávou k zákonu č. 423/2003. Z důvodu omezení stavebního spoření pro klienty, kteří nehodlají využít úvěru ze stavebního spoření a systém stavebního spoření zneužívají jako

výhodnou formu spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, se navrhuje možnost, aby stavební spořitelny mohly v přesně vymezeném případě jednostranně změnit úrokovou sazbu z vkladu uvedenou ve smlouvě o stavebním spoření. Stavební spořitelna musí především hlídat a vyvažovat poměr prostředků zhodnocovaných na vkladech a poskytnutých formou úvěru. Pro vyváženost uvedeného poměru je rozhodující především porovnání objemu úvěrů a výše úrokových sazeb vkladů a úvěrů. Odkazuje na metodu systematickou výkladu čl. 9 odst. 1 a odst. 7 VOP. Kdyby totiž měl platit výklad žalovaného arbitra ohledně nárokovosti navyšování cílové částky dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP, pak by tím bylo zcela vyprázdněno ust. čl. 9 odst. 1 VOP, které navýšení cílové částky podmiňuje písemným ujednáním, a logicky i žalobkyniným souhlasem. Dále odkazuje i na interpretaci ust. čl. 9 odst. 7 VOP z hlediska obecné výrokové logiky a sémantiky. Zásadně žalovaným arbitrem zcela opomíjenou skutečností je, že ust. čl. 9 odst. 7 VOP neobsahuje ani jednu zmínku o jakékoli žalobkynině povinnosti. Naopak účastník žalovaný v něm dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, jedná se o jeho, tj. žalovaného, povinnost, nikoli o povinnost žalobkyně. Už jen to, že žalovaný předmětný souhlas dává, svědčí o tom, že jím odsouhlasovaný postup žalobkyně logicky nemůže být zároveň její povinností. Kdyby tomu tak bylo, tak by souhlas udělovaný jednou stranou smlouvy s tím, že její druhá strana plnila své smluvní povinnosti, byl zcela nadbytečný, neboť by touto logikou každá smlouva musela vedle sjednání povinností smluvních stran zrcadlově obsahovat také stejný výčet souhlasů s jejich plněním ze strany druhé. Co se týká účelu čl. 9 odst. 7 VOP, tento nepředstavuje poukaz účastníkům spoření na neomezenou konzumaci žalobkyniných služeb, přesto však jde o ustanovení ve prospěch účastníků spoření v minulosti hodně využívané právě i žalovaným. Jeho účel a využití je v podstatě dvojjediné, řešit situaci přesažení dosavadní cílové částky, která může nastat buď přespořením cílové částky nezamýšlené, k čemuž dojde nepozorností účastníka spoření, nebo připsáním úroků či státní podpory, nebo přespořením cílové částky zamýšlené, kdy se jedná o situaci klientů, kteří na svůj účet stavebního spoření opakovaně zasílají další prostředky při vědomí, že jimi cílovou částku přesáhnou. Zatímco v případě přespoření nezamýšleného se typicky jedná o částku vzhledem k zůstatku účtu stavebního spoření zanedbatelné, v druhém případě naopak a často bývají tyto částky mnohonásobně vyšší. Nebýt ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, nastával by v popsanych situacích problém, jak s částkou přesahující dosavadní cílovou částku naložit, za přespořenou částku vtáhnout do rámce stavebního spoření následným postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP, nebo zda ji vypořádat v režimu bezdůvodného obohacení. První postup by byl problematický, a to právě s ohledem na to, že v mezidobí došlo k zániku smlouvy dosažením jejího účelu. Díky existenci ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP lze popsané situace řešit jednoduše a flexibilně bez nutnosti předchozích či následných zvláštních ujednání. Navyšování článku 9 odst. 7 VOP je tak sice prováděno automaticky, avšak jen co do formy, v žádném případě však nikoli ve smyslu bez dalšího, respektive bez ohledu na souhlas či nesouhlas stavební spořitelny. Chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, měl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby s žalobkyní uzavřel závaznou dohodu postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP. Za příslušnou úhradu by tak získal jistotu, že uvedenou částku může naspořit.

2. Žalovaný potom odkázal na závěry rozhodnutí Finančního arbitra. Dále uvádí, že pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že žalovaný mohl v případě pokračování smlouvy o stavebním spoření spořit v libovolném rozsahu milionů, opomíjí skutečnost, že žalovaný v rámci řízení před Finančním arbitrem souhlasil s tím, že se zaváže, že nebude nadále ukládat mimořádné vklady na účet stavebního spoření. Tento návrh nebyl ze strany žalobkyně akceptován. Pakliže žalobkyně uvádí, že chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, mohl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby uzavřel závaznou dohodu dle čl. 9 odst. 1 VOP. Žalovaný přesně neví, po jak dlouhou dobu bude spořit v závislosti na tom, jak se vyvíjí jeho životní situace, kterou nemůže předvídat, nemůže ani ovlivnit. Pak je tento

postup výhodný jenom pro žalobkyni a pro žalovaného nikoli. S navýšením cílové částky je automaticky spojen poplatek 1 % z navýšené cílové částky. V případě, kdy žalovaný nedosporí celou takto navýšenou cílovou částku, případně nevyužije úvěr, je potom tento poplatek za navýšení cílové částky zbytečně a neefektivně vyložený. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že při současné výši vkladu žalovaného, a to [REDAKCE] Kč, by se mohlo jednat o zneužívání systému stavebního spoření jako výhodné formy spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, žalovaný nesouhlasí s tím, že by se v tomto případě jednalo o jakékoli zneužití, protože sama žalobkyně v čl. 4, 5 VOP je oprávněna návrh účastníka odmítnout v souladu s čl. 4 odst. 2 VOP. Z toho lze dovodit, že částku [REDAKCE] Kč sama žalobkyně akceptuje jako standardní finální částku. Dále uvádí, že co se týká čl. 9 odst. 7 VOP, by měly být sepsány jasně, srozumitelně, aby je pochopil i průměrně zdatný účastník stavebního spoření, a ne aby je bylo možné vyložit až s odůvodněním na několik stránek textu, jak se o to snaží žalobkyně. Dále uvádí, že uvedenou situaci, kdy u nízkého počtu uzavřených smluv z minulosti, které byly uzavřeny do 1. 4. 2003 a v současné době jsou ještě v platnosti, nemůže vzniknout pro žalobkyni jakékoli riziko, kdy tyto vložené částky jsou nadále nabízeny ostatním účastníkům při čerpání úvěru.

3. Stejně tak potom Finanční arbitr odkázal na své rozhodnutí ze dne 27. 10. 2017, ev. č. [REDAKCE] a rozhodnutí o námitkách ze dne 13. 12. 2017, ev. č. [REDAKCE]
4. Dále má soud za prokázány průběh řízení před Finančním arbitrem ze spisu FA [REDAKCE] a z jemu předložených a soudem u jednání provedených důkazů za prokázané že, byl podán návrh na zahájení řízení před Finančním arbitrem, doručený 21. 2. 2016, kdy K [REDAKCE] H [REDAKCE] byl návrhovatelem, Modrá pyramidy stavební spořitelna potom byla institucí, proti které toto směřuje. Ze strany žalovaného byl přiložen nesouhlas s ukončením smlouvy o stavebním spoření dne 5. 6. 2015. Dále má soud za prokázané z přijetí návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření číslo [REDAKCE] že došlo k uzavření smlouvy o stavebním spoření s cílovou částkou [REDAKCE] Kč s datem uzavření smlouvy [REDAKCE]
5. Ze Všeobecných obchodních podmínek stavebního spoření má soud za prokázáno že dle čl. 9 odst. 1 zní: na písemnou žádost stavebníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření, úhradu 1 % z cílové částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka, datum uzavření smlouvy se nezmění, parametr ohodnocení čl. 12 se vypočítá znovu, odst. 7 – přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka, přespořování cílové částky není přípustné. V takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce korun nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku. Rozdíl úhrady, viz odst. 1, vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět. Z dopisu doručenému žalovanému má soud za prokázané, že žalobce mu oznámil ukončení předmětné smlouvy z důvodu naspoření cílové částky a nesouhlasu MPSS s dalším navýšením. Smlouva byla ukončena ke dni 23. 6. 2015. Žalovaný s ukončením nesouhlasí. Finanční arbitr vydává nález [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] ze dne 27. 10. 2017. Žalobce podává námitky instituce proti nálezu Finančního arbitra ze dne 9. listopadu 2017. Finanční arbitr vydává rozhodnutí o námitkách na č. l. 34/1, pak že námitky Modré pyramidy se zamítají, nález Finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017 se potvrzuje, dále doručováno a byl zde požadavek na vyznačení doložky právní moci.
6. Jedinou spornou skutečností byl právní výklad u ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky.
7. Podle § 1 zákona č. 96/1993 Sb., je stavební spoření je účelové spoření spočívající v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, v poskytování úvěrů účastníkům

stavebního spoření, v poskytování příspěvku fyzickým osobám, (dále jen státní podpora) účastníkům stavebního spoření.

8. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., osoba, která uzavře se stavební spořitelnou smlouvu o stavebním spoření, se stává účastníkem. Účastník se ve smlouvě zejména zaváže ukládat u stavební spořitelny vklady ve smluvené výši. Podle odst. 10 téhož zákonného ustanovení doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí dnem uzavření smlouvy o úvěru ze stavebního spoření, nejdříve však uplynutím čekací doby podle odstavce 4, nebo vyplacením zůstatku účtu stavebního spoření účastníka, nejpozději však dnem ukončení smlouvy, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka. Podle odst. 9 téhož zákonného ustanovení cílová částka se rovná součtu vkladů, státní podpory, úvěru ze stavebního spoření a úroků z vkladů a státní podpory, po odečtení daně z příjmů z těchto úroků. Uspořená částka se rovná součtu vkladů, úroků z vkladů a úroků z připsaných záloh státní podpory, snižena o daň z příjmů z těchto úroků a o úhrady účtované stavební spořitelnou. Uspořenou částku nelze v době spoření převést na jinou osobu, lze ji však použít k zajištění pohledávek poskytovatele stavebního spoření z úvěru, který poskytovatel stavebního spoření poskytl podle odstavce 2 nebo 5. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení má účastník právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb po splnění podmínek tohoto zákona, stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách, zejména po splnění předpokladů zajištění jeho návratnosti. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení, délka čekací doby na poskytnutí peněžních prostředků z úvěru ze stavebního spoření nesmí být kratší než je 24 měsíců od počátku doby spoření a závisí na podmínkách stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení stavební spořitelna může poskytnout účastníkovi úvěr do výše cílové částky, který slouží k úhradě nákladů na řešení bytových potřeb i v případě, kdy účastník nemá ještě nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření.
9. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., stavební spořitelna je povinna vypracovat Všeobecné obchodní podmínky. Všeobecné obchodní podmínky podléhají schválení Ministerstvem financí. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení Všeobecné obchodní podmínky musí obsahovat nejméně tyto údaje: a) podmínky uzavírání smluv a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování; za b) podmínky a předpoklady pro získání úvěru ze stavebního spoření; za c) podmínky uzavírání smluv o úvěru ze stavebního spoření a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování a za d) postup při zániku stavební spořitelny nebo při odnětí bankovní licence.
10. Podle § 603 zák. č. 89/2012 Sb. práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.
11. Podle čl. 9 odst. 1 VOP na písemnou žádost účastníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření. Úhradu ve výši 1 % z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka. Datum uzavření smlouvy se nezmění.
12. Podle čl. 9 odst. 7 VOP přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou cílovou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (odst. 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka.

13. Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci: Žalobkyně uzavřela se žalovaným smlouvu o stavebním spoření s cílovou částkou ████████ Kč, žalobkyně dopisem oznámila žalovanému ukončení smlouvy o stavebním spoření s ohledem na dosažení cílové částky, resp. jejího překročení s tím, že žalobkyně nesouhlasí, aby cílová částka byla navýšena, přičemž žádný úvěr již nemůže být na základě smlouvy poskytnut, jelikož bylo dosaženo účelu smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 občanského zákoníku.
14. Povaha stavebního spoření je obecně vymezena v § 1 zákona č. 96/1993 Sb. jako účelové spoření spočívající a) v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, b) v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření a c) v poskytování příspěvku fyzickým osobám (dále jen "státní podpora") účastníkům stavebního spoření. Účastníkem stavebního spoření může být jak fyzická, tak i právnická osoba (§ 4 citovaného zákona). Účastníkem stavebního spoření se stává osoba, která uzavře se stavební spořitelnou písemnou smlouvu o stavebním spoření, ve které se zaváže ukládat u stavební spořitelny peněžní částky ve smluvené výši. Doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí poskytnutím úvěru nebo vyplacením uspořené částky, státní podpory a úroků z nich, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka (§ 5 odst. 1, 14 citovaného zákona). Naspoření sjednané cílové částky tak nepochybně vedlo též k naplnění účelu, pro který byla smlouva o stavebním spoření uzavírána, tímto okamžikem zanikl důvod pro její další trvání. Lze tak uzavřít, že **trvání smluvního vztahu bylo časově omezeno.**
15. Pokud jde o čl. 9 odst. 1 VOP, pak dle výše zvýšení cílové částky je zásadně možné docílit na základě *písemné žádosti účastníka*, podle níž stavební spořitelna může k navýšení cílové částky přistoupit s tím, že datum uzavření smlouvy se poté nezmění. Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že zvýšení dříve sjednané cílové částky bylo možné jen na základě *dobody* obou účastníků smlouvy o stavebním spoření, potud je argumentace žalobkyně nepřipadná. Zvýšení cílové částky (obligatorní náležitost smlouvy o stavebním spoření) totiž představuje změnu této obsahové náležitosti smlouvy o stavebním spoření.
16. K právnímu hodnocení soud uvádí, že smlouva o stavebním spoření byla uzavřena podle zákona 96/93 Sb. o stavebním spoření, přičemž v otázkách, které nejsou v tomto zákoně upravené, soud používá obecný právní předpis, což je občanský zákoník. Z ustanovení tohoto zákona o stavebním spoření ani z ustanovení smlouvy potom nelze dovodit, že by se jednalo o smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou, k tomu soud odkazuje na ustanovení § 1 zákona a článku 2 VOP, v ustanovení článku 9 odst. 7 VOP stanoví, že přespoření cílové částky je nepřípustné a určuje i další postup pro případ kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka, z takto určeného postupu však nelze dovodit, že by účastník stavebního spoření mohl mít nárok na to, aby pouze vlastní vůlí a faktickým chováním, tj. zasláním dalších finančních prostředků na předmětný účet mohl mít automaticky nárok na to, že docílí proti vůli druhé strany změny výše cílové částky a tím i změnu trvání smlouvy. Výhradně svým volným jednáním by totiž v takovéto postupu změnil smlouvu uzavřenou na dobu určitou na smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou, tento princip je ve smluvním právu nepřijatelný, kdy ke změně smlouvy obecně musí dojít se souhlasem obou účastníků smlouvy. Z uvedeného čl. 9 odst. 7 VOP se podává, že „přespořování cílové částky není přípustné“, citový článek však upravoval mechanismus, podle kterého dojde-li k přespoření, účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru bude stavební spořitelna považovat automaticky za novou cílovou částku. Vyjádří-li však účastník nesouhlas s uvedeným postupem, měla stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět. Postup dle čl. 9 odst. 7 VOP, věty druhé VOP, který upravuje určitý mechanismus, kdy dojde k přespoření cílové částky, je výjimečný (k přespoření může dojít také připsáním státní podpory nebo úroku). Pokud k takovému přespoření došlo, pak dle čl. 9 odst. 7 VOP částka odpovídající novému

zůstatku, zaokrouhlenému na celé tisíce Kč nahoru bude stavební spořitelna bez dalšího považovat za novou cílovou částku navrženou účastníkem. I za této situace bylo na ní, zda takovýto návrh bude akceptovat (vysloví s ním souhlas), k čemuž v posuzovaném případě již nedošlo. Není správná případná argumentace žalovaného, který ad absurdum dovozuje, že pokud by smlouva zanikla naplněním účelu, tedy prvním přesporením cílové částky, pak by tento závěr ve skutečnosti znamenal, že smlouva zanikla ke dni [REDAKCE] a strany cca 12 let spolupracovaly bez smlouvy“. Žalobkyně po řadu let akceptovala jednání žalovaného (přijímání vkladů apod.), jehož účelem bylo navýšení cílové částky dle čl. 9. 7 VOP. Byl-li takovýto postup žalovaného žalobkyní akceptován, měl oporu ve smluvním ujednání, neboť se jednalo o souhlasný projev vůle obou smluvních stran. Jak bylo v řízení prokázáno, žalobkyně dopisem oznámila žalovanému, že na předmětné smlouvě o stavebním spoření je evidováno překročení cílové částky a žalobkyně nesouhlasí s dalším navýšením cílové částky, přičemž žádný úvěr nemůže již být na základě poskytnut, jelikož cílová částka již byla naspořena a došlo tak dosažení účelu smlouvy dle ust. § 603 o. z. Pokud tak žalovaná další navýšení cílové částky přijmout odmítla, nemohlo již dojít ke změně cílové částky, jako jedné z podstatných náležitostí smlouvy.

17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř. Žalobce byl ve sporu úspěšný. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v soudním poplatku ve výši 2 000 Kč, odměnu za 5 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, 2 vyjádření a 1x účast na jednání) a 3 100 Kč dle ust. § 11 odst. vyhl. 177/96 Sb., 5x 300 Kč režijní paušál DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněně obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 18. října 2018

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce